

Arrest

nr. 98 615 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M.-C. FRERE loco advocaat A. DE POURCQ en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 20 december 2011 (verzoekster) en op 1 april 2012 (verzoeker) het Rijk binnen en dienden op 20 december 2011 (verzoekster) en op 2 april 2012 (verzoeker) een asielaanvraag in. Op 7 september 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer M. S. M. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Now Shahr (Charkh district van de provincie Logar), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. Toen u 21 dagen oud zou zijn

geweest, zou uw vader zijn vermoord nadat hij een onderzoek had geopend naar de moord op zijn broer, die zou zijn vermoord door een groepering van de Taliban onder leiding van een commandant genaamd S. Z.. Uw vader zou omwille hiervan door diezelfde groepering zijn vermoord. Na de dood van uw vader, zou uw moeder zijn hertrouwd met een andere broer van uw vader. Aangezien de groepering die uw vader en oom had vermoord nog steeds actief zou zijn in de buurt van uw dorp, zou uw moeder u steeds heel beschermend hebben opgevoed. Zo zou zij, uit vrees voor wraakacties, aan de buitenwereld steeds hebben verteld dat u de zoon van uw oom was. Uw schoonvader zou wegens zijn gokverslaving schulden hebben gehad bij dezelfde S. Z. die achter de moord op uw vader en oom zou hebben gezeten. Omdat hij zijn schulden niet zou hebben kunnen terugbetalen, zou uw schoonvader uw partner P. H. (O.V. 6.933.567), met wie u toen een al 4-5 maanden was verloofd, hebben willen uithuwelijken aan S. Z.. U zou later bovendien te weten gekomen zijn dat uw schoonvader één van de spionnen is die werkzaam was voor S. Z.. Uw schoonmoeder zou haar broer uit Kabul, N. A., hebben gecontacteerd en hem hebben verteld wat haar man van plan was. 7 à 8 maanden nadat u uw schoonvader had beslist uw partner uit te huwelijken, zou N. A., haar oom, naar jullie dorp op bezoek zijn gekomen en uw partner hebben meegenomen naar Kabul, onder het mom van een bezoekje. Daarna zou hij ook u hebben verwittigd en zou u samen met uw moeder en oom naar Kabul zijn vertrokken. De oom van uw partner zou u hebben gezegd dat hij P. niet meer wou terugsturen naar Logar en jullie hebben voorgesteld zo snel mogelijk te trouwen. U zou op 4 september 2011 religieus zijn getrouwd met uw partner P. H. in Kabul. N. A. zou ook in overleg met uw moeder hebben besloten dat jullie niet in Afghanistan konden blijven. U zou op 28 september vanuit Kabul zijn vertrokken samen met uw echtgenote, maar onderweg zouden jullie op vraag van de smokkelaar zijn opgesplitst. Uw echtgenote diende op 20 december 2011 in België haar asielaanvraag en u deed hetzelfde op 2 april 2012. Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Uw verklaringen bevatten immers heel wat onwaarschijnlijkheden en vaagheden, waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag grotendeels onderuit wordt gehaald.

Vooreerst dienen enkele kanttekeningen te worden gemaakt bij uw beweerde problemen met S. Z. omwille van de moord op uw vader.

Zo is het eerder onaannemelijk dat u – 23 jaar na de feiten – nog steeds schrik zou moeten hebben van de groepering die uw vader en oom hebben vermoord, terwijl uw familie in de hele periode na de dood van uw vader nooit nog problemen heeft gehad met deze groepering (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 21-22). Bovendien was het uw vader en oom die door hen werden vermoord, waardoor er voor hen geen reden is om wraak te nemen, en was de reden voor de moord – het feit dat uw oom verliefd was op een meisje van deze groepering – eerder banaal (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw verklaring hiervoor dat de groepering van S. Z. nog steeds wraak op u wil nemen, omdat zij zouden vrezen dat u anders bloedwraak zou willen nemen (gehoorverslag CGVS, p. 22), houdt dan ook weinig steek.

Vooreerst dient in dit licht te worden bemerkt dat – in het geval uw redenering zou kloppen – uw oom dan in de eerste plaats in gevaar zou moeten zijn en niet u, aangezien hij zijn 2 broers heeft verloren aan deze groepering en de kans dat hij bloedwraak zou nemen dus groter zou zijn. Dat uw oom of iemand anders van uw familie echter nooit nog problemen zou hebben gehad met Z. of zijn groepering (gehoorverslag CGVS, p. 22), versterkt het idee dat jullie familie niet in gevaar is omwille van deze situatie. Ook wanneer u zelf met deze vaststelling wordt geconfronteerd, bent u niet in staat een antwoord te geven op de vraag waarom uw oom al die jaren met rust zou zijn gelaten (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Daarnaast doet het feit dat S. Z. lid is van de Taliban ernstige vragen rijzen bij uw bewering dat hij zoveel jaren na de moord op uw vader en oom nog steeds uw familie zou vrezen. Er kan immers worden aangenomen dat hij – als talib – in de vele jaren na deze moord reeds meerdere misdaden op zijn geweten heeft en dat hij als lid van een dergelijke groepering weinig te vrezen heeft van uw familie. Uw verklaring hiervoor dat er geen groepering nodig is om iemand te vermoorden en dat alle belangrijke personen zich in gevaar voelen in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 22 en 25), is dan ook niet afdoende.

Ten slotte dient in dit verband te worden bemerkt dat uw kennis over de persoon S. Z. of over de groepering waarvan hij lid zou zijn, beperkt is. Zo weet u enkel te zeggen dat Z. de leider is van een groepering, dat hij 's nacht actief is bij de Taliban en dat hij op verschillende plaatsen in uw regio actief is (gehoorverslag CGVS, p. 12). U kunt niet specifiek omschrijven waar hij actief was en weet verder ook niet of hij nog in andere regio's actief is (gehoorverslag CGVS, p. 22). Ook over de activiteiten van Z. en zijn groepering weet u enkel te zeggen dat u hoorde dat hij spionnen heeft in andere dorpen en dat zij

mensen verklikken die voor de overheid werken (gehoorverslag CGVS, p. 23 en 24). Ook uw partner blijkt helemaal niet op de hoogte van wie S. Z. is (gehoorverslag CGVS P., p. 11).

Ook uw verklaringen betreffende de problemen met uw schoonvader en zijn samenwerking met S. Z. kunnen ernstig in vraag worden gesteld.

Zo is uw bewering dat uw schoonvader een spion was voor de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 21) erg opvallend. Indien het immers zo zou zijn dat uw schoonvader een talib was die als spion werkte voor diezelfde S. Z. (gehoorverslag CGVS, p. 22-23), dan wordt bovenstaande redenering – dat uw familie niets meer hoefde te vrezen van S. Z. – nogmaals bevestigd. U verklaart in dit opzicht immers zelf dat uw schoonvader wist dat uw oom niet uw echte vader was (gehoorverslag CGVS, p. 23). Er kan bijgevolg worden verondersteld dat, als uw schoonvader spioneerde voor Z. en als Z. nog steeds naar u(w familie) op zoek was, deze informatie zeker zou zijn doorgegeven en u of uw familie bijgevolg zou zijn bedreigd of aangevallen.

Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, antwoordt u dan weer dat uw schoonvader pas later het echte verhaal over uw vader is te weten gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u dan echter wordt gevraagd hoe u dit weet en wanneer hij dit dan te weten kwam, blijkt u opnieuw niet in staat een antwoord te bieden (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u er dan nog eens mee wordt geconfronteerd dat uw verklaringen geen steek houden, beweert u dan weer dat uw schoonvader niet 100% zeker was van het ware verhaal over uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 23-24). Ook op de vraag waarom hij dan wel was beginnen twijfelen, kunt u echter opnieuw geen antwoord geven (gehoorverslag CGVS, p. 24).

Verder is het heel bevreemdend dat er een tijdspanne van meer dan 6 maanden zou hebben gezeten tussen het moment waarop uw schoonvader had beslist uw partner uit te huwelijken aan S. Z. en het moment waarop jullie naar Kabul vluchtten (gehoorverslag CGVS, p. 26). Dit is immers te meer opmerkelijk gezien jullie verklaringen dat u P. nog maandelijks mocht bezoeken bij haar thuis (gehoorverslag CGVS, p. 27 en gehoorverslag CGVS P., p. 12) en dat uw schoonvader dit toeliet, omdat 'het uw recht was om uw verloofde te bezoeken' (gehoorverslag CGVS, p. 28 en gehoorverslag CGVS P., p. 13).

In dit verband stemmen uw verklaringen met die van uw partner bovendien niet overeen. Zo beweert u dat wanneer u P. voor het laatst thuis bezocht, een maand voor uw vertrek naar Kabul, u door twee mannen in de deuropening werd tegengehouden en geslagen en dat het u werd verboden ooit nog naar haar ouderlijk huis te komen (gehoorverslag CGVS, p. 26). P. beweert dan weer dat u een maand voor jullie vertrek naar haar huis was gekomen, maar dat u wel was binnengekomen in huis. Zij is dan ook helemaal niet op de hoogte van het feit dat u zou zijn geslagen (gehoorverslag CGVS P., p. 14).

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat zowel aan de door u beweerde vrees voor S. Z., als aan de problemen die jullie zouden kennen met uw schoonvader omwille van zijn samenwerking met de Taliban ernstig kan worden getwijfeld. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Indien er alsnog geloof kan worden gehecht aan het feit dat uw schoonvader een gokprobleem zou hebben en zich daardoor genoodzaakt zag ofwel geld te vragen aan u ofwel uw partner uit te huwelijken aan een rijkere persoon (gehoorverslag CGVS, p. 21 en 26-27), dan dient te worden bemerkt dat dit louter economische en familiale motieven zijn. Deze houden dan ook geen verband met één van de redenen zoals die vermeld zijn in de Geneefse Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit de provincie Logar (gehoorverslag CGVS, p. 3-11 en 15-16), kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de hoofdstad Kabul worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert samen met uw partner P. H. in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Uit uw verklaringen en die van uw partner blijkt immers duidelijk dat jullie in Kabul kunnen terugvallen op een netwerk van familieleden. Zo wonen zowel N. A., de oom van uw partner, als haar zus in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 21 en 25 en gehoorverslag CGVS P., p. 3 en 7). Dat zij aan jullie kant staan en jullie zullen ondersteunen, blijkt ook duidelijk uit het feit dat N. A. uw partner persoonlijk zou zijn gaan opzoeken in Logar om haar daarna mee te nemen naar zijn huis in Kabul, u hiervan op de hoogte te brengen en daarna jullie huwelijk én vertrek uit Afghanistan te regelen (gehoorverslag CGVS, p. 19, 21). Ook uw

schoonmoeder zou jullie kant hebben gekozen door haar broer in Kabul om hulp te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Dat ook u steun hebt van uw familie, blijkt uit het feit dat uw oom (broer van moeder) uw getuige was op jullie huwelijk en ook uw moeder aanwezig was op het huwelijk (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Bovendien benadrukt uw partner tijdens haar verklaringen nogmaals dat niemand van haar familie of schoonfamilie achter de beslissing van haar vader stond om haar uit te huwen (gehoorverslag CGVS P., p. 11). Ten slotte zouden u en uw partner ook nu nog contact hebben met familieleden in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 27). Gezien bovenstaande is er dan ook geen reden om aan te nemen dat jullie niet de mogelijkheid zouden hebben om naar Kabul te verhuizen en zich aldaar te vestigen. Uw bewering zich onmogelijk in Kabul te kunnen vestigen, omdat Z. er overal netwerken en spionnen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 29), kan gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen met Z. (zie supra) niet in overweging worden genomen. Dat u in Kabul nog problemen zou kennen met uw schoonvader (gehoorverslag CGVS, p. 29) is – gezien de algemene steun die jullie krijgen van de rest van de familie (zie supra) – ook eerder onwaarschijnlijk.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw P. H. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Now Shahr (Charkh district van de provincie Logar), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. Uw vader zou lid zijn van de Taliban

en, wegens gokschulden, verplicht zijn geweest u uit te huwelijken aan een ander Talibanlid, genaamd S. Z.. U zou dit zijn te weten gekomen enkele maanden nadat u was verloofd met uw partner M. M. S. (O.V. 6.988.568). Uw zus zou uw oom in Kabul op de hoogte hebben gebracht van uw situatie. Daarom zou uw oom in de zomer van 2011 naar jullie dorp op bezoek zijn gekomen en u hebben meegenomen naar Kabul, zagezegd voor enkele dagen. 3 à 4 dagen na uw aankomst in Kabul zou ook uw partner naar de hoofdstad zijn afgereisd. U zou na de aankomst van uw partner meteen religieus met hem zijn getrouwd. U en uw echtgenoot zouden daags na jullie huwelijk zijn vertrokken uit Afghanistan. Tijdens de reis zouden en uw man hebben moeten opsplitsen. U diende op 20 december 2011 in België uw asielaanvraag in en uw man deed hetzelfde op 2 april 2012. Ter staving van uw asielrelaas legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot (zie gehoorverslag echtgenoot d.d. 9/08/2012) werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van echtgenoot luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren een schending aan van artikel 1 a, § 2 van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers onderwerpen de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men

overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers hun verklaringen voldoende zijn om hun voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaren dat de moorden op verzoekers vader en nonkel niet de aanleiding waren voor hun vlucht uit Afghanistan en tevens bevestigen dat de Talibangroep van S. Z. weinig te vrezen heeft vanwege de familie van verzoeker. Derhalve geven verzoekers zelf aan dat hun vluchtrelaas gebaseerd is op het gearrangeerde huwelijk door verzoeksters vader met S. Z. en hun vlucht hiervoor.

3.2.1. Verzoekers voeren verder aan dat S. Z. 23 jaar geleden inderdaad in hetzelfde dorp woonde als de familie van verzoeker, doch naderhand bleef meer en meer onduidelijk welke activiteiten deze Talib ontwikkelde, niet alleen in het dorp Now Shahr, maar ook in de belendende dorpen. Wat verzoeker en zijn familie wisten, was dat, voortgaande op de vele geruchten (zonder veel concreet aangetoonde feiten), diens activiteiten niet echt legaal waren, doch behoorden tot de illegale en/of parallelle circuits zoals drugs en wapenhandel, criminele activiteiten waarmee de Taliban zijn oorlog verder kon uitvechten. Dit is bekende materie. Verzoeker kan derhalve niet verweten worden slechts een beperkte of geen parate kennis te kunnen tentoonspreiden over S. Z. en zijn groepering. Wat verzoeker daarover verteld heeft, is juist, maar vooral gebaseerd op een geruchtenstroom.

3.2.2. De commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat het gearrangeerde huwelijk ingegeven is door economische en familiale motieven en dat, gezien verzoekers kennis over S. Z. quasi onbestaand is, niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze tot de Taliban zou behoren. Verzoeker is niet zeker in welke regio's S. Z. actief is (gehoor verzoeker p. 22), welke activiteiten hij voert, *"Ik heb gehoord dat hij spionnen heeft in andere dorpen en die verklikken mensen die bij de regering werken aan de Taliban"* (gehoor verzoeker p. 23), om nadien toe te geven dat hij geen andere activiteiten kende (gehoor verzoeker p. 24). Aldus kan enkel blijken dat verzoeker de figuur van S. Z. niet kan toelichten zodat evenmin kan aangenomen worden dat dit de beweerde moordenaar van zijn vader zou zijn. Immers zelfs indien verzoeker pas recent de ware toedracht inzake de moord op zijn vader en nonkel had vernomen, dan nog kan een grotere belangstelling van verzoeker voor de figuur en de activiteiten van S. Z. verwacht worden. De Raad stelt verder vast dat verzoeker op de DVZ enkel stelde dat S. Z. een machtig was, doch geenszins de link met de Taliban maakte (vragenlijst verzoeker 3.5).

Ook in hoofde van verzoekster kon verwacht worden dat ze enige bekendheid heeft van S. Z., gezien dit de man was aan wie zij uitgehuwelijkt zou worden. Verzoekster kent noch zijn afkomst, noch zijn werk of waar hij actief was (gehoor verzoekster p. 11), wat niet aannemelijk is, te meer het verzoekschrift hieromtrent stelt dat S. Z. 23 jaar geleden inderdaad in hetzelfde dorp woonde als verzoeker en deze aldus ook (ooit) een dorpsgenoot van verzoekster was (gehoor verzoeker p. 13).

3.2.3. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen inzake het laatste bezoek van verzoeker bij verzoekster thuis, citeren verzoekers de gehoorverslagen en menen dat het desbetreffende feit gebeurde bij het buitenkomen na het bezoek. Verzoekster wist inderdaad niets af van deze confrontatie en de slagen die verzoeker daarbij heeft gekregen: deels schaamde verzoeker zich hiervoor en deels wenste hij zijn verloofde daarmee ook niet te belasten, vermits er al genoeg andere problemen waren.

Indien uit de gehoorverslagen niet uitdrukkelijk blijkt dat verzoeker bij het binnengaan tegengehouden werd door de twee mannen, is niet aannemelijk dat verzoeksters vader verzoeker nog zou toelaten zijn dochter te bezoeken sinds deze aan een beweerdelijk Talibanleider toegezegd was en hij er dus alle belang bij had haar eer niet te compromitteren. Dat verzoeksters moeder dit zou toegelaten hebben wanneer haar echtgenoot niet thuis was, kan gezien de sociale controle evenmin overtuigen.

4. Verzoekers komen niet verder dan loutere beweringen die haaks staan op hun handelwijze, met name dat ze nog een half jaar na de aankondiging van het gearrangeerde huwelijk met S. Z. ter plaatse bleven, alsmede dat verzoekers beide families (gehoor verzoeker p. 28), tegen de beslissing van verzoeksters vader in, ervoor zorgden dat verzoekers konden huwen in Kabul. Voorts kan niet worden ingezien waarom zij wel hun reis naar Europa van 24.000 \$ financierden (verklaring verzoeker 34), terwijl uit hun relaas blijkt dat loutere gokschulden - dewelke konden worden afgekocht - aan de oorsprong van de uithuwelijking lagen. Dat verzoeksters moeder hier beweerdelijk tegen gekant was, kan bezwaarlijk volstaan om een nood aan internationale bescherming te verantwoorden. Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat de ingeroepen vrees voor vervolging, voor zover überhaupt al waarachtig, zou zijn ingegeven door één van de in het Vluchtelingenverdrag opgesomde criteria.

5. Verzoekers brengen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen en uitweiten van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Overigens laten verzoekers eveneens na het huwelijkscertificaat voor te leggen, noch leggen ze andere identiteitsbewijzen voor, bijvoorbeeld uittreksels uit het registratieboek in het districtshuis, zoals verzoeker aangeeft te kunnen aanvragen (gehoor verzoeker p. 17), te meer verzoekers nog contact onderhouden met hun familie (gehoor p. 27, gehoor verzoekster p. 16-17). Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Tot slot ziet de Raad in het kader van de huidige procedure de relevantie niet in van verzoekers hun verwijzing naar het gewicht van verzoekster en haar ademhalingsproblemen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

5.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

6. Nopens de subsidiaire bescherming

6.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers gaan er echter aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

6.2. Verder verwijst de Raad naar artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

6.3. Verzoekers menen dat Kabul geen redelijk vestigingsalternatief is. Verzoekers citeren passages uit diverse rapporten (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan juli 2012, Cedoca document van 15 juni 2012). De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie en de door de commissaris-generaal uitgewerkte motivering te weerleggen, integendeel de door verzoeker geciteerde passages bevestigen de door verweerder toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Kabul geen toestand van intern gewapend conflict heerst. In deze benadrukt de Raad dat een Cedoca-onderzoek verricht wordt door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren, die zich

baseren op talrijke objectieve bronnen waarvan weergave wordt gegeven in de stukken *Subject Related Briefing, Afghanistan*, delen I en II en die op zeer grondige, gedetailleerde en genuanceerde wijze de situatie in de betrokken regio's beschrijven. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat in Kabul een situatie van een intern gewapend conflict heerst.

6.4. Verzoekers voeren aan dat het familiaal netwerk in Kabul onvoldoende sterk was om er te kunnen op terugvallen. Langs de kant van verzoeker is er een nonkel langs moederszijde die inderdaad één van de getuigen op hun huwelijk was, doch deze man woont in Kandahar in het zuiden van Afghanistan (trouwens een regio die zwaar te lijden heeft van de oorlog). Zijn eigen moeder was uiteraard ook aanwezig op het huwelijk, doch zij is hertrouwd en is aldus eerder ondergeschikt aan haar man. Langs de kant van verzoekster is er in Kabul een gehuwde zuster en is er een nonkel met de naam N. A., die echter zelf de doorslag zou gegeven hebben om de beslissing tot vertrek uit Afghanistan te nemen. Dit betekent dat, na evaluatie van alle mogelijkheden, het alternatief in Kabul als onvoldoende veilig werd bestempeld. Dit is nadien ook gebleken. Sinds hun vertrek en hun aanwezigheid in België, hebben zij twee contacten gehad met familieleden: een telefonisch contact met de moeder van verzoeker, gevolgd door meerdere pogingen om haar opnieuw telefonisch te bereiken, doch zonder resultaat (werd een ander nummer genomen?) en een telefonisch contact met de zuster van verzoekster die toen aangaf zelf wat problemen te hebben met haar man omwille van hun situatie. Blijkbaar heeft nonkel N. A. bezoek gehad of contact gekregen met iemand uit de Talibangroep van S. Z., waaruit afgeleid kon worden dat het koppel gezocht werd. Het werd hen dus duidelijk gemaakt dat zij beter niet meer zouden telefoneren en dat zij hen in Kabul moesten gerust laten. Dit wijst erop dat het netwerk in Kabul onvoldoende stevig was of als onvoldoende sterk werd ervaren.

Verzoekers kunnen niet overtuigen. Gezien hun bewering vervolgd te worden door de Taliban niet geloofwaardig is bevonden, houdt niets hun hervestiging in Kabul tegen, te meer verzoeksters zus, schoonbroer en oom N. A. daar verblijven (gehoor verzoekster p. 25, p. 27) en verzoekers geen andere moeilijkheden hebben gemeld. Dat deze oom verzoekster heeft aangeraden naar België te komen, doet geen uitspraak over de werkelijkheid van een intern vestigingsalternatief en is slechts een migratiebeslissing. Dat verzoekers beweerdelijk de moeder van verzoeker niet meer telefonisch kunnen bereiken, is een loutere bewering, evenals het feit dat verzoeksters zus problemen met haar man zou hebben omdat ze beweerdelijk bezoek zouden gehad hebben van de Taliban, wat gezien de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, eveneens een ongefundeerde en ongeloofwaardige bewering is. Verzoekers hun problemen met de Taliban zijn ongeloofwaardig, verzoekers hadden de middelen om naar Europa te komen en tonen gezien hun familiaal netwerk geenszins aan dat zij in de onmogelijkheid waren om zich in Kabul te hervestigen.

6.5. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6.6. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK